Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

21. siječnja 2021.*

„Žalba – Pristup dokumentima institucija Europske unije – Uredba (EZ) br. 1049/2001 – Članak 10. – Odbijanje pristupa – Tužba pred Općim sudom Europske unije protiv odluke Europskog parlamenta o odbijanju pristupa dokumentu – Otkrivanje dokumenta s komentarima treće osobe nakon podnošenja tužbe – Obustava postupka koju je Opći sud odredio zbog nestanka pravnog interesa – Pogreška koja se tiče prava"

U predmetu C-761/18 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 3. prosinca 2018.,

Päivi Leino-Sandberg, sa stalnom adresom u Helsinkiju (Finska), koju zastupaju O. W. Brouwer i B. A. Verheijen, *advocaten*, te S. Schubert, *Rechtsanwalt*,

žaliteljica,

koju podupiru:

Republika Finska, koju zastupa M. Pere, u svojstvu agenta,

Kraljevina Švedska, koju su u početku zastupali A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg i H. Eklinder, a zatim C. Meyer-Seitz, H. Shev i H. Eklinder, u svojstvu agenata,

intervenijenti u žalbi,

a druga stranka postupka je:

Europski parlament, koji zastupaju C. Burgos, I. Anagnostopoulou i L. Vétillard, u svojstvu agenata,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

SUD (peto vijeće),

u sastavu: E. Regan, predsjednik vijeća, M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos i I. Jarukaitis (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: M. Bobek,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 16. srpnja 2020.,

* Jezik postupka: engleski

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom žalbom Päivi Leino-Sandberg zahtijeva ukidanje rješenja Općeg suda Europske unije od 20. rujna 2018., Leino-Sandberg/Parlament (T-421/17, neobjavljeno, u daljnjem tekstu: pobijano rješenje, EU:T:2018:628), kojim je taj sud odlučio obustaviti postupak povodom njezine tužbe za poništenje Odluke Europskog parlamenta A(2016) 15112 od 3. travnja 2017. (u daljnjem tekstu: sporna odluka) kojom joj je odbijen pristup Odluci Parlamenta A(2015) 4931 od 8. srpnja 2015. upućenoj Emiliju De Capitaniju.

Činjenična osnova spora

2 Žaliteljica, profesorica međunarodnog i europskog prava na Universityju of Eastern Finland (Sveučilište istočne Finske, Finska), Parlamentu je u okviru dvaju istraživačkih projekata koji se odnose na transparentnost trijaloga podnijela zahtjev za pristup dokumentima te institucije. U tom kontekstu posebno je zatražila pristup Odluci Europskog parlamenta A(2015) 4931 od 8. srpnja 2015. kojom je E. De Capitaniju odbijen cjelovit pristup dokumentima LIBE-2013-0091-02 i LIBE-2013-0091-03 (u daljnjem tekstu: Odluka A(2015) 4931 ili traženi dokument). Parlament je tom odlukom u biti E. De Capitaniju odbio pristup četvrtom stupcu dviju tablica sastavljenih u okviru trijaloga koji su tada bili u tijeku.

3 Navedena odluka bila je predmet tužbe za poništenje koju je podnio E. De Capitani, a koju je tajništvo Općeg suda zaprimilo 18. rujna 2015. pod brojem predmeta T-540/15. E. De Capitani je u međuvremenu taj dokument učinio dostupnim objavivši ga na internetu na blogu (u daljnjem tekstu: sporni dokument).

4 Parlament je spornom odlukom žaliteljici odbio pristup traženom dokumentu jer bi njegovo otkrivanje, s obzirom na to da ga je njegov adresat pobijao pred Općim sudom i da je sudski postupak još uvijek bio u tijeku, ugrozilo zaštitu sudskih postupaka iz članka 4. stavka 2. druge alineje Uredbe (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL 2001., L 145, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 70., svezak 16., str. 1.).

5 Opći sud je presudom od 22. ožujka 2018., De Capitani/Parlament (T-540/15, EU:T:2018:167) poništio Odluku A(2015) 4931.

Postupak pred Općim sudom i pobijano rješenje

6 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 6. srpnja 2017. žaliteljica je pokrenula postupak za poništenje sporne odluke. Republika Finska i Kraljevina Švedska zatražile su intervenciju u postupku u potporu žaliteljičinu zahtjevu.

7 Opći sud je 14. studenoga 2017. mjerom upravljanja postupkom donesenom na temelju članka 89. svojeg Poslovnika, među ostalim, pitao žaliteljicu smatra li da je njezinu zahtjevu udovoljeno s obzirom na to da je na internetu mogla pristupiti spornom dokumentu. Parlament je 27. ožujka 2018. zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda na temelju članka 130. stavka 2. tog poslovnika podnio zahtjev za obustavu postupka.

8 Žaliteljica je 20. travnja 2018. tajništvu Općeg suda podnijela svoja očitovanja o zahtjevu za obustavu postupka zahtijevajući od Općeg suda da odbije taj zahtjev.

9 Općі sud je pobijanim rješenjem donio odluku o obustavi postupka povodom žaliteljičine tužbe jer je nakon otkrivanja spornog dokumenta na internetu navedena tužba postala bespredmetna. Općі sud je isključio primjenu sudske prakse u skladu s kojom tužitelj zadržava pravni interes da zahtijeva poništenje akta institucije Unije kako bi se izbjeglo da se njegova navodna nezakonitost ponovno pojavi u budućnosti. Prema mišljenju Općeg suda, odbijanje Parlamenta bilo je jednokratne i kratkoročne naravi.

Zahtjevi stranaka pred Sudom

10 Svojom žalbom žaliteljica od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijano rješenje;

– donese konačnu odluku o sporu;

– naloži Parlamentu snošenje troškova i

– intervenijentima naloži snošenje vlastitih troškova.

11 Republika Finska od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijano rješenje i

– predmet vrati Općem sudu na ponovno odlučivanje.

12 Kraljevina Švedska od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijano rješenje i

– konačno odluči o sporu.

13 Parlament od Suda zahtijeva da:

– odbije žalbu i

– naloži žaliteljici snošenje troškova.

O žalbi

14 Žaliteljica u potporu svojoj žalbi ističe dva žalbena razloga. Svojim prvim žalbenim razlogom prigovara Općem sudu to što je zaključio da je tužba postala bespredmetna i da postupak treba obustaviti. Svojim drugim žalbenim razlogom žaliteljica prigovara Općem sudu to što je presudio da je objava spornog dokumenta treće osobe dovela do gubitka njezina pravnog interesa.

Prvi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

15 Svojim prvim žalbenim razlogom, koji se sastoji od dva prigovora, žaliteljica u biti ističe da je Općі sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je presudio da je objava spornog dokumenta na internetu od strane njegova adresata tužbu u prvom stupanju učinila bespredmetnom.

16 Žaliteljica tvrdi, s jedne strane, da je Opći sud povrijedio načelo koje proizlazi iz presude od 4. rujna 2018., ClientEarth/Komisija (C-57/16 P, EU:C:2018:660), prema kojem spor zadržava svoj predmet kad, unatoč objavi traženih dokumenata, institucija koja je izvorno odbila pristup tim dokumentima ne povuče svoju odluku. U ovom slučaju Parlament nije povukao spornu odluku.

17 S druge strane, žaliteljica prigovara Općem sudu da je primijenio prestrog i netočan kriterij time što je samo razmotrio može li se ona „potpuno zakonito" koristiti spornim dokumentom nakon što ga je E. De Capitani objavio na svojem blogu. Naime, i dok je E. De Capitani sam naveo da je objavljena verzija traženog dokumenta bila „verzija u kojoj [je on] istaknuo odlomke i umetnuo bilješke", žaliteljica ističe da joj njezino svojstvo istraživača koje ju obvezuje na poštovanje sveučilišnih standarda kvalitete, objektivnosti i etike nalaže da koristi samo informacije dobivene iz autentičnih izvora. Osim toga, iz svrhe Uredbe br. 1049/2001 ne proizlazi da potonju treba tumačiti na način da se objavom dokumenta treće strane može zamijeniti javni pristup koji institucija o kojoj je riječ odobrava na temelju te uredbe.

18 Finska i švedska vlada podupiru žaliteljičinu argumentaciju i smatraju da tužba nije postala bespredmetna.

19 Konkretno, finska vlada napominje da, prema njezinim saznanjima, Sud nikad nije smatrao da je otkrivanje dokumenta treće osobe relevantno za ocjenu postoji li žaliteljev interes u predmetu koji se odnosi na primjenu Uredbe br. 1049/2001. Osim toga, ta vlada ističe da se situacije o kojima je riječ u predmetima u kojima je doneseno rješenje od 11. prosinca 2006., Weber/Komisija (T-290/05, neobjavljeno, EU:T:2006:381) te presude od 3. listopada 2012., Jurašinović/Vijeće, (T-63/10, EU:T:2012:516) i od 15. listopada 2013., European Dynamics Belgium i dr./EMA (T-638/11, neobjavljena, EU:T:2013:530), na koje se Opći sud pozvao u točki 27. pobijanog rješenja, razlikuju od situacije o kojoj je riječ u ovom slučaju.

20 Parlament pak zahtijeva da se prvi žalbeni razlog odbije.

21 S jedne strane, Parlament naglašava da se činjenice na kojima se temelji ovaj predmet i one predmeta u kojem je donesena presuda od 4. rujna 2018., ClientEarth/Komisija (C-57/16 P, EU:C:2018:660), razlikuju i da se obrazloženje Suda iz te presude ne može prenijeti na ovaj predmet. Jedina zajednička točka između navedene presude i ovog predmeta jest činjenica da predmetna institucija nije povukla spornu odluku.

22 S druge strane, Parlament ističe da argument koji se odnosi na standarde kvalitete i nemogućnost sveučilištarca da se pouzda u pretraživanja na internetu nije bio istaknut pred Općim sudom. Stoga se radi o novom tužbenom razlogu kojim se proširuje predmet spora i koji stoga treba odbaciti kao nedopušten.

23 Osim toga, Parlament ističe da Opći sud nije utvrdio ni ispitao je li se objavom spornog dokumenta E. De Capitanija valjano mogao zamijeniti javni pristup, nego je samo ocijenio to je li se žaliteljica mogla njime potpuno zakonito koristiti u svrhu svojeg sveučilišnog rada.

24 Osim toga, što se tiče tvrdnje finske vlade prema kojoj žaliteljica ne može u potpunosti biti sigurna u legitimnost objave i uporabe spornog dokumenta, Parlament ističe da ona nikad nije izrazila sumnju u pogledu činjenice da je E. De Capitani, adresat traženog dokumenta, u biti bio osoba koja je objavila sporni dokument. Parlament smatra da u tom pogledu nema nikakve sumnje.

25 Naposljetku, Parlament naglašava da, suprotno onomu što je sugerirala finska vlada, iz sudske prakse navedene u pobijanom rješenju proizlazi da je Opći sud odredio opći kriterij kada je presudio da tužba za poništenje odluke o odbijanju pristupa dokumentima postaje bespredmetna kada treća strana te

dokumente učini dostupnima, pri čemu im tužitelj u biti može pristupiti i njima se koristiti na način koji je podjednako zakonit kao da ih je ishodio na temelju zahtjeva podnesenog na temelju Uredbe br. 1049/2001.

Ocjena Suda

26 Svojim prvim žalbenim razlogom žaliteljica, koju podupiru finska i švedska vlada, u biti tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je presudio da je tužba postala bespredmetna. S jedne strane, u prvom prigovoru tvrdi da tužba nije postala bespredmetna s obzirom na to da Parlament nije povukao spornu odluku. S druge strane, u drugom prigovoru tvrdi da je Opći sud primijenio prestrog i netočan kriterij time što je samo razmotrio pitanje je li se žaliteljica mogla zakonito koristiti spornim dokumentom nakon što ga je treća strana objavila na internetu, u verziji s komentarima i isticanjima, dok joj je njezino svojstvo sveučilišnog istraživača nalagalo da se koristi samo informacijama dobivenima iz autentičnih izvora.

27 Kada je riječ o obustavi postupka, navedenoj u točki 22. ove presude, koja se temelji na tome da drugi prigovor nije bio istaknut pred Općim sudom, valja podsjetiti na to da bi, prema sudskoj praksi Suda, dopuštanje stranci da pred Sudom prvi put iznese razlog koji nije iznijela pred Općim sudom dovelo do toga da bi joj se dopustilo da pred Sudom iznese postupak šireg opsega od onoga o kojem je odlučivao Opći sud. U okviru žalbe nadležnost Suda je u načelu ograničena na ispitivanje ocjene razloga Općeg suda o kojima se pred njim raspravljalo. Međutim, argument koji nije bio istaknut u prvom stupnju ne može se smatrati novim razlogom, koji je nedopušten u stadiju žalbe, ako je riječ samo o proširenju argumentacije već iznesene u okviru razloga navedenog u tužbi pred Općim sudom (presuda od 10. travnja 2014., Areva i dr./Komisija, C-247/11 P i C-253/11 P, EU:C:2014:257, t. 113. i 114. i navedena sudska praksa).

28 U ovom slučaju valja istaknuti da je žaliteljica u biti u točki 3. svojih očitovanja o zahtjevu za obustavu postupka podnesenih Općem sudu istaknula da se ne može smatrati da je dokument bio predmet „objavljivanja" kao takvog kada ga je pojedinac otkrio na internetu jer takvo otkrivanje nije usporedivo s pristupom tom dokumentu koji je odobrila institucija ili s njegovom objavom te institucije.

29 Stoga, te iako žaliteljica u prvom stupnju nije izričito navela da joj njezino svojstvo istraživača koje ju obvezuje na poštovanje sveučilišnih standarda kvalitete i objektivnosti nalaže korištenje samo informacija dobivenih iz autentičnih izvora, drugi prigovor, koji se temelji na tome da je Opći sud primijenio prestrog i netočan kriterij oslanjajući se na činjenicu da se žaliteljica mogla zakonito koristiti spornim dokumentom nakon što ga je treća strana objavila jest proširenje argumentacije koju je žaliteljica razvila pred Općim sudom.

30 U tim je okolnostima drugi prigovor prvog žalbenog razloga dopušten.

31 Kada je riječ o osnovanosti prvog žalbenog razloga, valja navesti da je Opći sud u točki 27. pobijanog rješenja podsjetio na svoju sudsku praksu prema kojoj „tužba za poništenje odluke o odbijanju pristupa dokumentima postaje bespredmetna kada treća strana dokumente učini dostupnima pri čemu im tužitelj može pristupiti i njima se koristiti na način koji je podjednako zakonit kao da ih je ishodio na temelju svojeg zahtjeva podnesenog na temelju Uredbe br. 1049/2001". Štoviše, Opći sud je u točki 28. tog rješenja utvrdio da se ta sudska praksa tim više primjenjuje u ovom slučaju, „s obzirom na to da je sâm adresat tog dokumenta učinio dostupnom cjelovitu verziju [spornog] dokumenta, tako da [nema] nikakve sumnje da se njime tužitelj mogao potpuno zakonito koristiti u svrhu svojeg sveučilišnog rada".

32 Valja navesti da u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda tužiteljev pravni interes s obzirom na predmet tužbe mora postojati u stadiju njezina podnošenja, u suprotnome ta je tužba nedopuštena. Taj predmet spora kao i pravni interes moraju postojati do proglašenja sudske odluke, pod prijetnjom

obustave postupka, što pretpostavlja da tužba svojim ishodom može donijeti korist stranci koja ju je podnijela (presude od 28. svibnja 2013., Abdulrahim/Vijeće i Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, t. 61., od 23. studenoga 2017., Bionorica i Diapharm/Komisija, C-596/15 P i C-597/15 P, EU:C:2017:886, t. 84. i 85., od 6. rujna 2018., Bank Mellat/Vijeće, C-430/16 P, EU:C:2018:668, t. 50. i od 17. listopada 2019., Alcogroup i Alcodis/Komisija, C-403/18 P, EU:C:2019:870, t. 24.).

33 U ovom slučaju valja utvrditi da, iako je treća strana otkrila sporni dokument, Parlament nije formalno povukao spornu odluku, tako da je spor, suprotno onomu što je presudio Opći sud, osobito u točkama 27. i 28. pobijanog rješenja, zadržao svoj predmet (vidjeti u tom smislu presudu od 4. rujna 2018., ClientEarth/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, t. 45. i navedenu sudsku praksu).

34 Stoga, kako bi se provjerilo je li Opći sud trebao odlučiti o meritumu tužbe, valja ispitati, u skladu sa sudskom praksom Suda navedenom u točki 32. ove presude, je li se žaliteljica i dalje mogla unatoč tom otkrivanju pozvati na pravni interes, što podrazumijeva utvrđenje je li navedenim otkrivanjem žaliteljici u potpunosti udovoljeno s obzirom na ciljeve koje je nastojala ostvariti svojim zahtjevom za pristup dotičnom dokumentu (vidjeti u tom smislu presudu od 4. rujna 2018., ClientEarth/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, t. 47.).

35 Najprije valja istaknuti da iako je točno da pravni interes, koji mora postojati do proglašenja sudske odluke, pod prijetnjom obustave postupka, čini postupovni uvjet neovisan o materijalnom pravu mjerodavnom za meritum spora, on se ipak ne može odvojiti od tog prava jer se postojanje pravnog interesa ocjenjuje s obzirom na materijalni zahtjev koji je postavljen u okviru tužbe kojom se pokreće postupak.

36 U tom pogledu, valja podsjetiti na to da Uredba br. 1049/2001, u skladu sa svojom uvodnom izjavom 1., odražava volju zakonodavca Unije izraženu u članku 1. drugom stavku UEU-a za obilježavanje nove faze u procesu stvaranja sve tješnje povezane unije među narodima Europe, u kojoj se odluke donose na što otvoreniji način i na razini što je moguće bližoj građanima (presuda od 4. rujna 2008., ClientEarth/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, t. 73. i navedena sudska praksa).

37 Taj temeljni Unijin cilj također je izražen, s jedne strane, u članku 15. stavku 1. UFEU-a – koji, među ostalim, predviđa da institucije, tijela, uredi i agencije Unije pri svome radu koliko je god to moguće poštuju načelo otvorenosti djelovanja, koje je također potvrđeno člankom 10. stavkom 3. UEU-a i člankom 298. stavkom 1. UFEU-a – kao i, s druge strane, time što je pravo na pristup dokumentima ugrađeno u članak 42. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (presuda od 4. rujna 2018., ClientEarth/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, t. 74. i navedena sudska praksa).

38 S obzirom na to, cilj Uredbe br. 1049/2001, kao što se to navodi u njezinoj uvodnoj izjavi 4. i članku 1., jest davanje najšireg mogućeg javnog pristupa dokumentima institucija (presuda od 1. srpnja 2018., Švedska i Turco/Vijeće, C-39/05 P i C-52/05 P, EU:C:2008:374, t. 33.).

39 U tu svrhu u članku 2. Uredbe br. 1049/2001 u stavku 1. predviđa se da „[s]vaki građanin Unije i svaka fizička ili pravna osoba s boravištem ili registriranim sjedištem u državi članici ima pravo na pristup dokumentima institucija, podložno načelima, uvjetima i ograničenjima utvrđenim ovom uredbom”, dok se u njegovu stavku 4. dodaje da se „[n]e dovodeći u pitanje članke 4. i 9. [te uredbe], dokumenti […] daju na uvid javnosti nakon pisanog zahtjeva ili izravno u elektroničkom obliku ili putem registra dokumenata”.

40 Stoga se tom uredbom utvrđuje, s jedne strane, pravo, u načelu, svake osobe na pristup dokumentima institucije i, s druge strane, načelna obveza institucije da odobri pristup svojim dokumentima.

41 U članku 4. navedene uredbe taksativno se nabrajaju izuzeća od prava na pristup dokumentima institucija na temelju kojih one mogu odbiti pristup dokumentu kako bi se izbjeglo da njegovo otkrivanje ugrozi neki od interesa zaštićenih tim člankom 4. (vidjeti u tom smislu presudu od 28. studenoga 2013., Jurašinović/Vijeće, C-576/12 P, EU:C:2013:777, t. 44. i navedenu sudsku praksu).

42 Što se tiče članka 10. te uredbe, koji se odnosi na načine pristupa dokumentima na temelju zahtjeva, njime se u njegovu stavku 1. predviđa da se taj pristup dokumentima „[izvršava] […] uvidom u dokumente na licu mjesta ili primitkom preslike, uključujući, ako su dostupne, preslike u elektroničkom obliku, ovisno o izboru podnositelja zahtjeva”.

43 Osim toga, valja primijetiti da se u članku 10. stavku 2. Uredbe br. 1049/2001 predviđa da „institucija svoju obvezu davanja pristupa dokumentima ispunjava izvješćivanjem podnositelja kako doći do traženog dokumenta”, ali to samo „[a]ko je predmetna institucija već objavila dokument i [ako je on] lako […] dostupan podnositelju zahtjeva”.

44 Stoga, obavještavajući podnositelja zahtjeva o tome kako dobiti traženi dokument, koji je dotična institucija već objavila, ona ispunjava svoju obvezu davanja pristupa tom dokumentu kao da ga je sama izravno dostavila podnositelju zahtjeva. Takva je informacija, naime, bitna pretpostavka za potvrđivanje iscrpnosti, cjelovitosti i zakonitog korištenja traženog dokumenta.

45 S druge strane, ne može se smatrati da je predmetna institucija ispunila svoju obvezu davanja pristupa dokumentu samo zbog toga što je taj dokument objavila treća strana i što je podnositelj zahtjeva s time bio upoznat.

46 Naime, za razliku od situacije u kojoj je sama dotična institucija objavila dokument, čime se podnositelju zahtjeva omogućuje da se s njim upozna i da se njime zakonito koristi, pri čemu je osigurana iscrpnost i cjelovitost tog dokumenta, ne može se smatrati da dokument koji je objavila treća strana predstavlja službeni dokument ili dokument kojim se izražava službeno stajalište institucije ako ta institucija nije nedvosmisleno potvrdila da ono što je prikupljeno potječe od nje i izražava njezino službeno stajalište.

47 Ako se prihvati stajalište koje brani Parlament i koje je usvojio Opći sud, institucija bi bila oslobođena svoje obveze davanja pristupa traženom dokumentu, iako nije ispunjen nijedan od uvjeta koji bi joj omogućili izbjegavanje te obveze predviđene Uredbom br. 1049/2001.

48 Stoga se u situaciji poput one u ovom slučaju, u kojoj je žaliteljica dobila isključivo pristup spornom dokumentu koji je objavila treća strana i u kojoj joj Parlament i dalje odbija pristup traženom dokumentu, ne može smatrati da je žaliteljica dobila pristup tom dokumentu u smislu Uredbe br. 1049/2001 niti da je stoga izgubila pravni interes da zahtijeva poništenje sporne odluke samo zbog tog otkrivanja. Naprotiv, u takvoj situaciji žaliteljica zadržava stvaran interes da dobije pristup ovjerenoj verziji traženog dokumenta, u smislu članka 10. stavaka 1. i 2. te uredbe, čime se jamči da je ta institucija njezin autor i da je u tom dokumentu izraženo njezino službeno stajalište.

49 Stoga je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava u točkama 27. i 28. pobijanog rješenja time što je otkrivanje dokumenta treće osobe izjednačio s otkrivanjem traženog dokumenta dotične institucije, u smislu Uredbe br. 1049/2001, i time što je u točki 37. tog rješenja zaključio da treba obustaviti postupak povodom žaliteljičine tužbe zbog toga što je, s obzirom na to da je dokument objavila treća strana, žaliteljica tom dokumentu mogla pristupiti i njime se koristiti na način koji je podjednako zakonit kao da ga je ishodila na temelju udovoljenja zahtjevu koji je podnesen na temelju te uredbe.

50 Iz prethodno navedenoga proizlazi da valja prihvatiti prvi žalbeni razlog i ukinuti pobijano rješenje a da pritom nije potrebno ispitati druge argumente tog žalbenog razloga ni drugi žalbeni razlog.

Tužba pred Općim sudom

51 U skladu s člankom 61. prvim stavkom Statuta Suda Europske unije, Sud može, u slučaju ukidanja odluke Općeg suda, sâm konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta ili vratiti predmet na odlučivanje Općem sudu.

52 U ovom slučaju, s obzirom na to da je Opći sud prihvatio zahtjev Parlamenta za obustavu postupka a da nije ispitao meritum tužbe, Sud smatra da stanje postupka ne dopušta odlučivanje o sporu. Predmet stoga valja vratiti na odlučivanje Općem sudu.

Troškovi

53 Budući da se predmet vraća Općem sudu na ponovno odlučivanje, o troškovima valja odlučiti naknadno.

Slijedom navedenog, Sud (peto vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Ukida se rješenje Općeg suda Europske unije od 20. rujna 2018., Leino-Sandberg/Parlament (T-421/17, neobjavljeno, EU:T:2018:628).**

2. **Predmet se vraća Općem sudu Europske unije.**

3. **O troškovima će se odlučiti naknadno.**

Potpisi